

De lachende meeuw

De kop diep naar beneden gebogen, de vleugels als een albatros gespreid en langgerekt, lachend roepend. Dat is het gedrag van een baltzende Pontische Meeuw. De beroemde ornitholoog Simon Pallas beschreef in 1811 deze nauw aan de Zilvermeeuw verwante soort daarom als 'de lachende meeuw': *Larus cachinnans*.

Al decennia lang gaat het de soort voor de wind in Europa. Vanuit Oekraïne begon in de jaren zestig een gestage opmars naar het noordwesten. Polen, Tsjechië, Wit-Rusland en Duitsland werden gekoloniseerd. In eerste instantie vestigen pionierende Pontische Meeuwen zich vaak tussen Zilvermeeuwen en Geelpootmeeuwen en gaan ze gemengde huwelijken aan. Maar in Polen zijn er al kolonies met alleen Pontische Meeuwen te vinden.

Ook in Nederland lijkt de lachende meeuw voet aan de grond te krijgen. Her en der broeden sinds 2012 al vogels, al dan niet gepaard met een andere soort. In een kolonie bij Lelystad werden dit voorjaar nesten van minstens tien paren gevonden. Enkele vogels bleken in Polen en Oost-Duitsland geringd te zijn. Zulke verplaatsingen kun je best avontuurlijk noemen, een eigenschap die bijdraagt aan het succes van deze soort.

Lachende meeuwen zorgen niet altijd voor lachende vogelaars. De determinatie van (vooral jonge) grote meeuwen kost wel eens hoofdbrekens. Gelukkig zijn er steeds meer geïnteresseerden die dankzij hulp in het veld, online foto's, lezingen en nu ook een nieuwe gids (zie elders in dit nummer) beter weten hoe ze Pontische Meeuwen kunnen herkennen.

● *Albert de Jong*

*Vrouwtje Pontische Meeuw
in de kolonie bij Lelystad,
30 maart 2019.
Foto: Albert de Jong*

